

П'ятеро з одного стручка

Ганс Крістіан Андерсен

Переклад Оксани Іваненко

П'ять маленьких горошин жили в одному стручку. Вони всі були зелені, і стручок теж зелений, і тому вони були певні, що весь світ зелений, і це було цілком вірно! Стручок ріс, і горошини росли також. Вони добре пристосувалися до своєї квартири — сиділи прямісінько в один рядок одна за одною.

Сонце світило на стручок і гріло його, дощ обмивав і робив його чистим. Всередині було дуже затишно — удень світло, уночі — темно, як і повинно бути. Горошини все росли та й росли і все більше та більше думали, — треба ж було робити що-небудь!

— Чи я назавжди залишуся тут сидіти? — спитала одна. — Так можна й затверднути від довгого сидіння! Мені здається, за нашим житлом є щось особливе. У мене таке передчуття!

Тижні минали. Горошини пожовкли, і стручок теж пожовк.

— Весь світ жовкне, — казали вони, і це було знову ж таки цілком вірно.

Одного дня горошини почули, як їх щось штовхнуло в стручку; стручок зірвали людські руки, і горошини потрапили з багатьма своїми товаришами в кишеню.

— Ну, ми швидко будемо на волі! — казали вони і чекали, що буде потім.

— Хотіла б я знати, хто з нас найдалі піде, — сказала найменша горошина. — Ну, це швидко з'ясується!

— Хай буде, що мусить бути! — мовила найбільша.

Трах! Стручок лопнув, і всі п'ять горошин викотилися на світле сонячне саяво. Вони лежали на дитячій долоні. Маленький хлопчик міцно тримав їх і казав, що вони саме згодяться для його пугача.

І зразу ж він всунув у нього горошину і вистрілив у повітря.

— Я лечу в далекий світ! Лови мене, хто зможе! — і з цими словами перша горошина зникла.

— Я лечу прямо на сонце! — сказала друга. — Сонце схоже на наш стручок, і це мені подобається!

І вона полетіла.

— Поспимо, хоч де опинимося, — сказали ще дві горошини і покотились по підлозі. Але й вони потрапили в пугач.

— Хай буде, що буде! — сказала остання, коли нею вистрілили в повітря. Вона залетіла в щілину під вікно однієї кімнатки на горищі — в м'яку землю і мох.

У кімнаті на горищі жила одна бідна жінка, що вдень ходила чистити грубки, пиляти дрова та виконувати іншу важку роботу. Вона була сильна і роботяща, але дуже бідна. Дома в кімнатці лежала її єдина донька — підліток, тоненька й худенька.

Вже рік як лежала вона в ліжку і не могла ні видужати, ні вмерти.

— Умре й вона, як її маленька сестричка, — сумувала бідна жінка.

Хвора дівчинка лежала тихо і терпляче упродовж довгих днів, поки мати ходила на заробітки.

Була весна, і якось уранці, коли мати збиралася йти, сонячне проміння пробилось крізь крихітне вікно і впало на підлогу. Хвора дівчинка подивилася на вікно.

— Що там зеленіє? — спитала вона. — Он гойдається од вітру!

Мати підійшла до вікна і відчинила одну половину.

— Ох! — сказала мати. — Це маленька горошина, вона випустила маленькі листочки. Як вона сюди в щілинку потрапила? Ось і в тебе буде маленький садочок під вікном!

Мати підсунула ліжко хворої дівчинки ближче до вікна, щоб дівчинка могла спостерігати, як росте горошинка, а сама пішла на роботу.

— Мамо, мені здається, я видужую! — сказала дівчинка увечері. — Сонце світило сьогодні мені так тепло! Подивись тільки, як виросла горошина! Я теж видужаю і вийду на сонечко!

— Якби ж то! — сказала мати, хоч сама не вірила цьому.

Проте уткнула коло ніжного зеленого паростка маленьку паличку, щоб його не зламав вітер, — адже він розбудив у її хворої дитинки бадьорі думки. Вона прикріпила до віконної рами ще й шворочку і протягла її до підвіконня, щоб гороху було де витися, коли він полізе вгору. Щодня можна було бачити, як росте горох.

— Подивися! На ньому вже квіти! — мовила жінка одного ранку, і в ній ожила надія, що її хвора дитинка зможе видужати.

Вона згадала, як жваво розмовляла останнім часом її донечка. Сьогодні вранці вона навіть сама підвелася, сиділа на ліжку, дивлячись променистими очима на свій садок, що виріс з єдиної горошини.

Через тиждень хвора дівчинка вже змогла вперше простояти більше як годину. Щаслива, грілася вона на теплому сонечку.

Вікно стояло відчинене, і надворі гойдалася в повному цвіті біло-рожева квітка горошку. Дівчина нахилилась і поцілувала ніжні пелюстки. Цей день був для неї справжнім святом.

А що ж трапилося з іншими горошинами?

Та, що полетіла по всьому світу і так гордо крикнула: "Лови мене, хто зможе!", — упала в ринву. Там склював її голуб.

З іншими двома сталося те ж саме. Їх з'їв голуб, і вони принаймні були корисні для нього.

Але четверта, що хотіла жити на сонці, потрапила в стічний рівчак і лежала упродовж довгих днів у брудній воді. Вона дуже набубнявіла.

— О, як чудово я поправилась! — казала вона. — Я, мабуть, лопну, бо, гадаю, більше випити вже не може жодна горошина! Я найвизначніша з усіх п'яťох сестер у стручку!

І рівчак погодився з нею.

А коло вікна кімнатки на горищі стояла дівчинка з променистими очима, щоби її були рум'яні, вона склала ніжні руки над квітами гороху і весело дивилася на білий

CBIT.